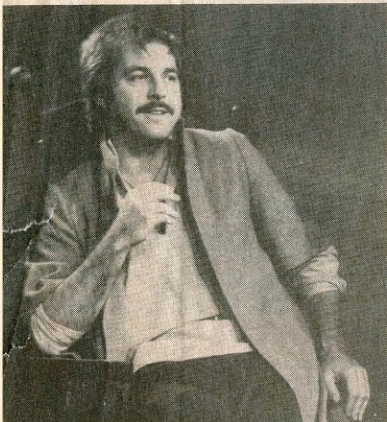

A Vasas fotóalbuma HUSZTI PÉTER

— A *Madách Színház* — mondják — *Adám Ottó* színháza, de ma már *Huszt Péteré* is. Dúsan visszaadta színházának, nagyszerű alakításokkal megköszönte, kiegyenlítette az induló években kapott hitelt.

Mit érez színháza iránt, gondolt-e arra, hogy más társulat-hoz szerződjön?

— A felelősség az, ami először eszembe jut, a hála a közönségnek, amely egykor befogadott, és hála *Adám Ottónak*, akivel min-

den fontos darabomat együtt csináltuk — túl azon, hogy alkotótárs és a színháznak a művészeti vezetője — a szó igaz értelmében.

Hogy más színházba elmenni? Nos, ez nem merült föl bennem, azt hiszem, a színésznek minden színpadon játszania kell, és minden este pokolian megmértetnek — legyen a *Madách* vagy más színház deszkáin.

— *Taps, népszerűség kísérei hétköznapjait. Találkozik-e azért irigységgel, kishitűséggel, tehetségtelenséggel?*

— Az irigység hozzátartozik a színházhoz. Ha nem lennének kiscsit irigyek a másik sikerére, s nem sarkallna minket a kihívás, hogy próbáljunk mi még jobbak lenni, bizony színtelenebb lenne az életünk. Az irigység nem zárja ki a tehetséget, olvassuk csak el egy-két híres ember életrajzát. Tassit a tehetségtelenség, a cinizmus, amelyek — sajnos — kísérei ennek a pályának is.

Megbántani nehezen tudnak, pláne ha tehetséges ember bírál. Nem kötelező szeretni egymást a színpadon, az a fontos, hogy jól tudjunk együtt játszani. Hogy az életben nem járunk össze, az már mellékes dolog.

A színpadon sokáig nem lehet hazudni, a tehetségtelenség hosszú távon kiderül, a közönség érzé, pontosan tudja, mi a hamis.

— „Minden este más-más alakban megélhetem új és új álmaidat, gondolkozhatom a szere-

lemről, barátságáról, csalódásról, végigélhetek ajándékba kapott életeket, ami talán legszebb a színészetben” — írja a *Film Színház Muzsika* egyik számában.

Valóban gazdag — talán az egész színészi pályára is elegendő — azon szerepek, főszerepek, címszerepek sora, amelyeket lázas tehetséggel, tiszta értelemmel alakított, formált meg a színpadon, s tett emlékezőessé jelen színháznyitványainkban.

— *Kérem, emeljen ki a Huszti-panoptikumából szerepeket, amelyeket eddigi művészi útja során meghatározónak talál!*

— *Jágó és Hamlet. Tűz és víz. Amikor az Othellóban Jágót játszottam, úgy éreztem, föllobban körülöttem a világ. Aztán jött Hamlet szerepe, s megfagyott minden. Rajongtak és támadtak mindkettőért. Emlékszem, irgalmatlan indulatok csaptak össze a Hamlet bemutatója után. Hogy egyáltalában hozzá mertünk nyúlni a Hamlethez, — az emlékezetes Gábor Miklós alakítás után — s miként dolgozhattuk fel új koncepcióban Shakespeare tan legjobb drámáját. Mi egy másfajta Hamletet mutatunk be: nem a neurotikus beteget, hanem azt, hogy mi módon tehető tönkre egy egészséges, tulajdonképpen jó idegzetű ember.*

Életemben először éreztem, hogy mi az a „szítáválóves” — pedig nem kifejezetten az előadásnak szóló vagy nekem irányuló támadás volt ez.

„Nyilzapor” zúdult az előadásra, a színházra, kiabáltak *Adám Ottó* ellen és ellenem... s aztán előadásról előadásra mind „izmosabb” lett a darab. Később, megneve a televízió felvételét, meg-
(Folytatása a 11. oldalon)

(Folytatás a 6. oldalról)

sokszorozódott bennem a hit és megerősödvé jöttem ki a „veszszófutásból”. A további munkámhoz sok erőt adott nekem a tudat, hogy túléltem e válságot, hogy önmagamnak is bizonyítottam.

Közben visszaszereztem olyan embereket, akik – vagy féltékenységből, vagy a tíz év alatt eléjtáztott sok szerepemet irigylve – akkor elfordultak tőlem.

Szóval találkoztam ezzel a dán királyfiával, s most már akár sikernek, akár bukásnak könyveljük is el, az én lelkemben melyen ott maradt megformálásának élménye.

— *Tehetsége átsüt mindenben. S ami jó: teret engednek, hogy csináld, tegye, amire kedve s ideje van. Tanít a főiskolán, rendez és játszik a színpadon, előadásteken szaval és énekel, aztán a film, televízió . . .*

— A színház az első. A színházi munka adja a legtöbb örömet számomra, hiszen a felsoroltakat majd mind a színházhoz kötődnek.

Én színházi ember szeretnék lenni! Lényegében azok az emberek határozták meg az életemet, akik ugyanígy színházat csináltak és csinálnak. *Nádasdy Kálmán, Várkonyi Zoltán, Ádám Ottó.*

— Színházcsinálása a rendezés műfajában is kamatozik. Az *Alkonyi dalban (Madách Kamara Színház)* rég nem látott kedvvel játszik *Tolnay Klári* és *Szabó Sándor* . . ., vagy ugyanígy mondhatnám *Görgey Gábor* fergeteges játékában a *Komámaszszony, hol a stukkert?-jében Men-sáros László* virtuozitását.

— Ezt nagyon fontosnak tartom, már ezért is megérte az említett színművet bemutatni. Sajnos

nálunk nem divat nagy színészeinknek kifejezetten „testre szabott” darabot keresni, pedig ezáltal tudnánk legjobban biztosítani a színészet, a színjátszás folyamát.

— „Utazni! Látni! Alaposan utánajárni a városoknak, házaknak, kapuknak, ablakoknak és a mögéjük bújó életeknek, sorsoknak, észrevenni, amit a kapkodó utazó nem vesz észre, az ottlakó pedig elfelejti észrevenni, elrakni a fontosat.” — ezek újabb *Huszti*-sorok.

És mesél *Párizsról*, az ormótlan *Eiffel* toronyról, a *Champs Élysées* csaesogó kávéházairól, *Nápolyról*, *Róma* frissen csobogó külfairól, *Firenze* színeiről, *Venecia* kis tereiről, *Bécs* fiákeresiről.

Ize, muzsikája van, ahogyan tollával megszólaltat egy-egy várost, utcasarkot, ahogyan beszél pályatársairól, saját szerepeiről.

— Az írás pokolian nehéz dolog. Az útibeszámolók mellett azokról a színészekről írtam, akik közel álltak-állnak hozzám, és életük során pozitív módon hatottak rám. *Kiss Manyi*, *Pécsi Sándor*, *Várkonyi Zoltán*, *Ajtay Andor*, *Bessenyei Ferenc*.

De úgy gondoltam, hogy muszáj megírom *Jágó és Peer Gynt* „történetét” is. Szereptanulmányaim esetében abban bízom, hogy az olvasó számára érdekes lehet: a színész élete miként épül be a szerepeibe. A napok jó és rossz villanásai, a találkozások, a beszélgetések, a kórházi élmények.

— *Váltsunk témát! Emlékszem – talán öt esztendeje is van – mikor hónapokra súlyos életveszélyben fekiúdt kórházi ágyában, és sötét valóságában jelentkezett a lenni vagy nem*

lenni kérdés, majd egy ország aggodott, s várta a híreket állapotáról. Hogyan látja, pedig azokat a napokat?

— Abban a néhány hónapban valami nagyon jelentős dolgot tanultam. Ott, akkor, olyan kritikus percekben, órákban az ember igazán megérzi: kik fontosak számára. S rádöbbenem: különbséget kell tenni fontos és nem fontos dolgok között. Aki nem érdekel, aki körül csak tiszteltelköröket futnék, azt most nem futom meg, viszont aki érdekel és ami fontos, arra fantasztikusan koncentrálok, nem félek, nem méricskélek, hogy mit mondanak, mit írnak majd rólam.

Éreztem az emberek odafigyelését. Talán most vissza tudok valamit adni a közönségnek, éppen *Brian Clark: És mégis ki-nek az élete?* című izgalmas drámája kapcsán. A darab kristálytisztán szól az emberi méltóságról, a szabadságról és az élet-halál kérdéseiről.

— *Hogyan gondolkodik a világról?*

— Elképzeltem engem, hogy az emberiség – ha lehet egyáltalán így fogalmazom – nem tanul semmiből, és ahogyan tovább rontja a rosszat. Nézve a tévéhíradót, olvasva a napírhéket, megborzadunk: mennyi íjlesztő szörnyűség van a világban.

Nem éppen világméretű gondolat, mégis mondom: adja Isten, hogy ezen a kis *Magyarországon* maradjon ez ez a mostani élet – mert itt lehet dolgozni, nyugalom van.

Nem hiszek abban, hogy a bolygónkon mindenütt béke lehet, de ezt a 96 ezer négyzetkilométert, ezt borzasztón féltlem.

Módos István